

Falcsik Mari

Valahol Európában, 2010-es évek

A vonat megy. Ablakában szép arányos,
kerek sarkú panoráma: mozgóképsor.
Elfér benne csillag és föld, messzi kémény,
bokrok dombon.

Most sorompó, közelítés: ház teteje,
ember, néember, kutya, macska, fonott kosár
bekötözve, a gyolcs alól tömött liba
kandikál ki.

Aztán csak fák. Majd a város: templomkereszt,
tetők cikkcakk sziluettje, távol a hegy,
elől a tér, szokott szobor – s az állomás
előtti úr.

Semmi mozgás, az épület alig látszik.
Nyíló sínpár, köztes ködök, álló vonat:
határvonal. Várakozunk. Tudjuk, mire.
Legalább mi.

Föltűnnek a zacskósapkák, barna bőröv
kék szöveten, vonatlépcsőn szélesedő
erős vállak. Ébresztő taps, arab tolmács,
értetlenség.

Kockás pokróc, négy sporttáska, síró baba,
alvajáró pici cipő, botladó láb,
kakaó bőr, téli dzsekik: egyszál férfi
két kicsinnyel.

Fiatal lány, színes kendő, szoros kötés,
szakadt álom. Holtfáradtság, csoszogó láb,
mély megadás, tört alázat. Kint három busz.
Hosszú menet.

Öveken kéz, várás csöndje. Nincs hangos szó,
nincs sürgetés. Csak segítőn felnyújtott kar,
leemelés, mutogatás, mozgó izmok
kék szövetben:

most a kislány, majd az anyja, lerepülnek,
aztán málhák, s odarakva egy kupacba
az egész sors. Nem parancs, csak halk terelés,
magyarázat:

„Autobus, finis Horgos” – be a zsákba,
megint újabb idegenbe nyíló méhbe.
Nincs erőszak. Csak a szánás fiatal szerb
tiszt szemében.

Némajáték. A tereltek semmi jelet
nem adnak már, s aki terel, csak asszisztál,
lépésekhez következő vak homályba,
tehetetlen.